

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY BERNARD NELSON

ΤΡΕΙΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΛΟΙ!

Μπέσος Γιάμπρο, ή μιλαϊθό—δ—πως ήν έλεγον οί άπαχηδες γιατι ήταν Άγγλις—εχε θερεθη πεινά νά συνεργάζεται με έγκληματιές. "Ενοιωθε πως τελευταία τά γεύρα της είχαν κλονιστή από τόν άδιόκοπο φόβο μήπως άποκαλυφθή καμιά μέρα ή συνεοχή της στά διάφορα κόλλα τών συντροφών της. Γι' αυτό σήμερα εχε πάρει πεινά τήν οριστική άπόφαση νά τραβηχτή από τίς «δουλειές»!... Τό σημερινό κόλλο της θήταν και τό τελευταίο! Άπ' εδώ κι έμπρός θα ζούσε ήσυχά στή Νότιο Γαλλία! Θα πήγαινε στό Μόντε Κάρλο, στή λιακάδα, στή θάλασσα... Κι' έπειδή λάτρευε τή θάλασσα, πούς ξέρει, ίσως ν' άγάρασε κι' ένα μικρό γιάτ! Με σαράντα χιλιάδες λίρες στή διάθεσί της, θα μπορούσε νά ζήση πλούσια κι' άνεξάρτητα. Γιατι τόσα ήσαν τά χρήματα πού θα κέρδιζε από τή σημερινή, τήν τελευταία έπιχειρήσι της!

Αυτόταν θέσασα, γιατί έπρεπε νά θυσιάση τόν Πίντο, άλλα έπρεπε νά λείψη αυτός από τή μέση, ώστε όλα τά χρήματα νά μείνουν δικά της! Κι' έπειτα, τελευταία εχε άρχεισι νά θαριέται τόν Πίντο...

"Η κοκκινόμαλλη μιλαϊθό, θεσάωθηκε πως ή πόρτα ήταν κλειδωμένη. Κατόπιν έθγαλε από τή τσέπη της ένα μικρό, κρυσταλλίνο μπουκαλάκι και τό άδειασε στή μπτολίλα του ούισκι ή όποία ήταν μαζί με τρία ποτήρια σ' ένα άισκο, στήν άκρη του μπουφέ.

"Ωραία! μουμούρισε ή μιλαϊθό. "Όταν κατόπιν θα ριζώ τό πώμα μέσα στό παλιό πγαδίό της αλληή, δέν θα μείνη πειά κανένα ίγνος!... Φυσικά, κανείς δέν θα άνδιαφερθή νά μάθη τί άπέγνε ό 'Ιταλός!... Και τότε!... Όσμαι έλευθερη!... Θα ταξείδω!... Θα ζήσω κι' έγώ ξένισιατή σάν άληνηή μιλαϊθό!..

"Η γυναικία γύρισε και κύτταξε τό μεγάλο ρολόι του τοίχου. Σε λίγο θα έρχόταν κι' ό Χέρρ Μπάουμαν, ό Έβραϊός και θα έφερε μαζί του τά χρήματα!...

Τά χέρια της Μπέσου έτρεμαν έλαφρά κι' ένοιωθε νά τήν κυριεύη μία νευρική άδημονία. Για νά συνέλθη, ώστε νά μπόρση νά φανή ψυχραιμία στήν κρίσιμη στιγμή, σκέφθηκε νά καθίση λίγη ώρα σέ μία πολυθρόνα. Έκλεισε τά μάτια της και προσάθηκε σά έπιβλήθη στόν έαυτό της. Άλλά δέν είχαν περάσει ούτε δυό λεπτά, όταν τό κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε δυνατά. Νευριασμένη όπως ήταν, ή μιλαϊθό πέταχτηκε τρομαγμένη από τή θέσι της. "Όστόσο, προτού άνοιξη τήν πόρτα, έτρεξε στό παράθυρο για νά ιδή πούός ήταν. "Ήταν ό Πίντο! Και καθώς προχώρησε για νά τό άνοιξη, σκέφθηκε:

"Χμ! Κακά πού πρόφθαση κι' έρριξα τό δηλητήριο μέσα στό ούισκι!

"Ό 'Ιταλός μπήκε στό δωμάτιό κι' έρριξε ένα εξεταστικό θλέμμα τριγύρω του. Κατόπιν ειπε εθθυια:

"Βλέπεις, ώμορφούλα μου, τί άκριβής πού είμαι στά ραντεβού μου!...

"Ό Πίντο ήταν ένας ύψηλός, θαρής άνδρας κι' ή πρώτη έντύπωσις όταν τόν έβλεπε κανείς ήταν πως εχε άγαθή φυσιογνωμία. Υπήρχαν όμως στιγμές, πού ήταν προτιμότερο νά μήν άντικρούση κανείς τό θλέμμα του! "Όστόσο, εκείνο πού θαύμαζε πάντοτε ή φίλη του, ήταν τά χέρια του! Χέρια λεπτά κι' άσπρα, με μακρυά ευκρινά δάχτυλα, πού μαρτυρούσαν με πώση έπίδεξιότητα μπόρουν νά έργασθούν στή διαρρήξι τών χρηματοκιβωτίων...

"Δός μου τίποτε νά πιώ! ειπε ό 'Γίντο και κάθισε θαρεά σέ μία καρέκλα. Είμαι κατάκοπος κ' έπί πλέον έκανα τόσο δρόμο για νάρθω ώς εδώ! Μά τήν πίστι μου! Διάλεξες πολύ άπόμερο μέρος για τή σημερινή δουλειά μας!

"Περιμένε νά ξεμπεδέψουμε πρώτα με τόν Έβραϊό και κατόπιν θα ποίμε μαζί. Θέλεις, Πίντο;

"Άς γίνη κι' έτσι, άφού τό θέλεις!... Λες ν' άρνηση νάρθω ό Μπάουμαν;

"Δέν φαντάζομαι! Σε δέκα λεπτά θα έπρεπε νάνα εδώ!

Κι' ένώ ή μιλαϊθό άναρωτιόταν άν ό Πίντο εχε άντιληφθή τάχα τήν ταρχή της, εκείνος τήν κύτταξε προσεκτικά, σάν νά τήν ζύγιζε με τό

θλέμμα του. Γιατι κι' αυτός εχε κάνει τήν ίδια σκέψη, πού εχε κανει κι' εκείνη προτήτερα! Εύρισκε πως σαράντα χιλιάδες λίρες εινε ένα μεγάλο ποσό κι' ότι θήταν κριμα νά τό μοιραστή μ' άλλον, ενώ ήταν τόσο εύκόλο νά κρατήση όλα τά χρήματα για τόν έαυτό του!...

Σιωπηλός, ό Πίντο άναψε ένα σιγάρο... Σε λίγο, ή Μπέσου έσκυψε πάλι από τό παράθυρο νά ιδή πούός κουδούνιζε. Ειδε πως ήταν ό Λεόπολν Μπάουμαν κι' έσπευσε νά του άνοιξη.

"Ό Έβραϊός ήταν ταραγμένος. Δέν μπόρουνε νά κρύψη τήν άνυπομονησια του και τή περιέργεια του, όσο σκεπτόταν, πως θα γινόταν κάτοχος της πλουσιωτέρας συλλογής σμαραγδιών, πού ύπήρχαν στήν Ευρώπη! Πώς ήσαν κλοπιμαία λίγο τόν ένδιέφερε! Η κλοπή εχε γινει στό Λονδίνο, πριν από έξη μήνες κι' είχαν σχεδόν ξεχαστή! Η αστυνομία δέν εχε ούτε τήν ελαχιστή ύπόνοια πως ό Πίντο κι' ή μιλαϊθό είχαν κανει τήν κλοπή.

"Α! "Όσο γι' αυτό ειναι λάθει καλά τά μέτρα του!... Όι δυό άνδρες κι' ή κοκκινόμαλλη γυναικία καθήσαν γύρω στό τραπέζι. Μ' άγρυπνο, φιλοποπιό μάτι, ή Έγγλέζα παρακολουθούσε τίς ελάχιστες κινήσεις και τά λόγια τών δυό άνδρών.

"Λοιπόν, άρχισε νά λέη ό Μπάουμαν, νομίζω πως μπόρουμε νά κουθεντιάσομε έλευθερα για τήν ύπόθεσι πού μάς ένδιαφέρει!

"Ό 'Ιταλός γύρισε και τόν κύτταξε κατάματα. "Δέν ύπάρχει λόγος νά κουθεντιάσομαι! ειπε. Τά πετράδια θρίσκονται εδώ, έσύ έφερες τά χρήματα μαζί σου;

"Ό Μπάουμαν έθγαλε από τήν τσέπη του ένα φουσκωμένο πορτοφόλι.

"Ίδού! ειπε. "Έχω εδώ μέσα σαράντα χιλιάδες λίρες σέ τραπεζογραμμάτια. Θα ήθελα όμως πρώτα, χωρίς νά με παρεξηγήσετε γι' αυτό, νά μου δείξατε τά σμαραγδια!... "Όχι, πως δέν έχω έμπιστοσύνη σέ σας, άλλα γιατι...

"Ναι!... Καταλάσάω! ειπε ή Μπέσου. Εινε δικαϊομά σας νά θεσθιασθήτε για τήν γνησιότητα τών πετράδιών!

Λέγοντας αυτά τά λόγια ή μιλαϊθό πήγε στήν άλλη άκρη της κάμαρας, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα μία μικρή, μαύρη, δερμίνητη θήκη.

"Ίδού! φώναξε φιλοπενητικία. Κύτταξε, Χέρρ Μπάουμανν και πές μου άν ξανάδες ποτέ σου ώραϊότερα σμαραγδια!

"Ό Έβραϊός, με τρεμμένα από τή συγκίνησι χέρια, άράδιασε μπροστά του άπάντο στό τραπέζι τά πολύτιμα πετράδια. Δέν μπόρουνε νά κρύψη τήν έντύπωσι του! Η αξία τών σμαραγδιών ήταν αλήθεια μεγάλη κι' ασφαλώς θα κέρδιζε πολλά...

"Μά εινε ύπερόχα! φώναξε. Θαύμασις! Σπάνια πετράδια!... Μονάχα ένας τρελλός θα μπόρουνε ν' άμφισβητήση τήν γνησιότητά τους!... Ίδού! φιλε μου, μέτρησε τά χρήματα!

"Ό Μπάουμαν άνοιξε τό πορτοφόλι του, πήρε από μέσα ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια και έπλησε τό χέρι του στήν άλλη πλευρά στό τραπέζι, εκεί πού καθόταν ό Πίντο.

Μά τήν ίδια στιγμή, ό 'Ιταλός άρπαξε τό χέρι του Έβραϊου και τό κράτησε στερεά. "Ό Μπάουμαν παραενημένως για τήν άνέλπιστη αύτή κίνησι, άντελήθη συγχρόνως με φρικη πως ό Πίντο με τό άλλο χέρι του κρατούσε ένα περιτροφέ και τόν σπμάβανε... "Ό Έβραϊός γλώμασε τρομερά και φώναξε:

"Μή Πίντο!... Μή πυροβολήσης!... Τι θέλεις!... Για τ' όνομα του Θεού!... μή!...

"Ό δυστυχημένος Μπάουμαν χτυπιόταν σάν τρελλός και μάτια προσπαθούσε ν' άπαλαχθή από τό χέρι του 'Ιταλού πού τόν κρατούσε σάν τανάλα.

Μ' ένα ειρωνικό γαμόγελο, ό Πίντο ειπε:

"Άκουσε δώ, φώα μου! Έμεις θέλομε και τά πετράδια και τά χρήματα!

Συγχρόνως, με καταπληκτική άπάθεια, ό κακούργος πυροβόλησε. Τό όσμαι του κακούργου Έβραϊου κώλισε από τήν καρέκλα στό έδαφος...

Με τά μάτια γυροκωμένα από φρικη, ή Μπέσου Γιάμπρο φώναξε:

"Πίντο! Τι έκανες;... Τρελλάθήκες;

"Ω! μή ταράζεσαι, αγαπητή μου! άπάντησε ό 'Ιταλός με ήρεμο τόνο, σάν νά μήν εχε συμβη τίποτε. "Απολύστατα, τό κεφάλαιο του συνεταιρισμού σου αεθήθηκε έτσι κατά σαράντα χιλιάδες λίρες!... "Άκουσε! Κόθση κι' ένα νά σκεφθώμε με ψυχραιμία, πως θα ξεξαναίσομε πού σίγουρα τό πώμα του Μπάουμαν... Άλλά πρώτα, θα με ύπογραψής νά δυναμώσης λιγάκι τή φωτιά μέσα στό τζάκι. Κάνει ένα διαβολέμένο κρύο εδώ μέσα! Με τίς κουθέντες, ή φωτιά έσθση σχεδόν!

Σαστισμένη άκόμα, ή μιλαϊθό σηκώθηκε κι'

Ό σκόπος αστυφάλακας στήθεσι

άμιλητη προχώρησε πρὸς τὸ τζάκι. Ἐκεῖ γονάτισε, πήρε τὴ σιδερένια ταμπέλα κ' ἄρχισε νὰ σκαλοῦθ τὴ φωτιά. Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Πίντο σήκωσε ἀπὸ τὸ περιστέρι, σημάδεψε τὴ φιλὴ του καὶ πυροβόλησε. Χωρὶς νὰ θυγάη οὔτε ἓνα «ἀχ!» ἢ Μπέσου σωριάστηκε μπροστὰ στὸ τζάκι νεκρή!...

Ὁ Πίντο ἔρριξε μιά ματιά στὸ ρολοὶ τοῦ τοῦχου... Εἶδε πὺς ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ θιαζόταν ν' ἀπομακρυνθῆ τὸ ταχύτερο! Πῆρε τὸ πορτοφολὶ τοῦ Μπάουμαν, ἔβαλε μέσα τὸ μᾶτοο μὲ τὰ τραπεζογραμμάτια καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του. Στὴν ἴδια τσέπη ἔβαλε καὶ τὴ μικρὴ, δερμάτινη θήκη μὲ τὰ μαρμάρια. Κατόπιν ἔρριξε τὸ βλέμμα του ἀλόγουρά του, ἀναζητώντας τὸ καπέλλο του. Τὸ εἶδε ἀκουμπισμένον ἀπάνω στὸ μπουφέ, δίπλα στὸ ἄσσο μὲ τὴ μπιτοῖλλα τοῦ οὔτσου καὶ τὰ ποτήρια. Ὁ Πίντο πήρε ἓνα ποτήρι καὶ τὸ γέμισε ὡς ἀπάνω μὲ οὔτσου.

Βέβαια, ὅλα εἶχαν γίγει ὅπως τὰ εἶχε ὑπολογίσει. Ὡστόσο δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ νιώσῃ κάποια φυσικὴ ταραχὴ μετὰ τὸν ἄσσο, διπλὸ φόν! Μὰ, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάσῃ! Ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ γιὰ νὰ προφθάσῃ τὸ τραῖνο! Θὰ ἐπέστρεφε στὴν πατρὶδα του...

Πῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ οὔτσου καὶ τ' ἄδειασε μονορούφι! Ἀμέσως κατόπιν κίνησε νὰ φύγῃ... Εἶχε κάνει δυο-τρία θήματα μέσα στὴν κἀμαρα, διὰ ν' ἐνωίσει ξαφνικὰ ἓνα φρικτὸ πόνο στὸ στομάχι του!... Τοῦ φάνηκε πὺς μιά φωτιά ἔκαιε τὰ σωθικά του! Μ' ἓνα θογγιτὸ, πιάστηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι... τοῦ φάνηκε πὺς ὅλα σκοτεινάζαν ἀλόγουρά του, τὰ γόνια τὰ λυγίζαν... Μάταια προσπάθησε νὰ σπριχίτῃ στὸ τραπέζι καὶ μονομιάς, μ' ἓνα ἀπείσιον οὐρλιαχτὸ πόνου, σωριάστηκε χάμω, ἀνάμεσα στὰ θύματα του...

Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλακος τῆς συνοικίας, καθὼς περιπολοῦσε, στάθηκε κ' ἀφογκράστηκε, γιὰ τὸ φάνηκε πὺς ἄκουσε θογγιτὰ. Χτύπησε στὴν πόρτα, μὰ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε, τὴν ἔσπρωξε καὶ μῆκε.

Εἶδε τὰ δυὸ πτώματα καὶ τὸν Πίντο πὺς ψυχορραγοῦσε μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους...

Κι' ἔτσι, ἡ κοινωνία γλύτωσε ἀπὸ τρία καθάρματα καὶ τὰ μαρμάρια ἐπεστράφησαν στὸν ἰδιοκτήτη τους...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Ἐνας σουλτάνος εἶχ' ἓνα σοφὸ σύμβουλο. Μιά μέρα τοῦ ὑπέβαλε ἓνα δύσκολον ἐρώτημα, ἀλλὰ ὁ γέρος σύμβουλος δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ ἀπάντησι κ' ὁ σουλτάνος θύμωσε ὑπερβολικὰ:

—Μήπως θαρρῆς πὺς εὐ σουλτάνος γὰ κείνα πού δὲν γνωρίζεις; ρώτησε ἀγριεμένος τὸν σύμβουλό του.

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-σοφός, μὲ πληρώνεις βέβαια γιὰ κείνα πού ξέρω. Γιατί, ἂν ἦταν νὰ πληρωθῶ γιὰ κείνα πού δὲν ξέρω, δὲν θάφταναν ὅλοι οἱ ἠσαρῶροι τῆς αὐτοκρατορίας σου.

—ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Ἐνας Πέρσης χωρικός κατέθηκε μιά μέρα στὴν πολιτεία καὶ μῆκε στὸ κατάστημα ἐνὸς ἔμπορου ὀπτικῶν εἰδῶν ν' ἀγοράσῃ γυαλιὰ. Ὁ ἔμπορος τοῦ παρουσίασε γυαλιὰ ὄλων τῶν εἰδῶν, κανένα ὅμως δὲν εὐκόλυσε στὸ διάβασμα τῶν χωριάτη. Ἐπιτέλους ὁ ἔμπορος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ ρωτᾷ τὸν δύσκολον πελάτη του:

—Δὲ μοῦ λές, ξέρεις ἀνάγνωσι;

—Αὐτὸ μάς εἶπε! φώναξε θυμωμένος γιὰ τὴν τόση ἀμάθεια τοῦ ἔμπορου ὁ χωρικός. Ἄν ἤξερα νὰ διαβάσω, τί διάβολο τὰ θελὰ τὰ γυαλιὰ;

—Ο ΣΑΧΗΣ ΚΙ' Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ

Κάποιος Σάχης τῆς Περσίας πρόσταξε ν' ἀφήσουν ὀρθάνοιχτες τίς πόρτες τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ φύγῃ ἡ φρουρὰ κ' οἱ ἀξιωματικοὶ του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς αἰλικούς τόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς πρωτόκουστης γιὰ τὸν τόπο του διαταγῆς.

—Οἱ βασιληῆδες ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ φυλάγουν τὸ λαὸ τους, φώναξε τότε ὁ σοφὸς μονάρχης, κ' ὄχι ὁ λαὸς τὸ βασιλῆα του

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΙΡΑΤΗΓΟΥ Δ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἄν καὶ τὸ «Μπουκέτο» ὄς ἔχει συνηθίσει στὶς πὺ ἀπόρροπες ἐκλήσεις, ὅσοσο ὅα ἐρρωσιασθῆτε ἀρκετὰ, διαβάζοντας τὸν τίτλο τῆς στήλης αὐτῆς, Μάλιστα, λοιπόν. Τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶνε τοῦ ἀλμογιώτου ἡρλικοῦ στρατηγοῦ Δημητρίου Ἰωάννου. Ὁ γενναῖος αὐτὸς πολεμιστὴς ἦταν καὶ ποιητὴς συγχρόνως. Ἐγγυσε στίχους, στὶς ὄρες τῆς σχολῆς του, καὶ μιά φορὰ εἶχε τὸν ἡρωισμό νὰ τοὺς ἐκδῶσι σὲ βιβλίον. Ἀπὸ τὸ σπάνιον σημεῖον τοῦτον ἐκεῖνον παίρνω μὲ τὰ παρακάτω ποιήματα, ἑρωτικὰ ὅλα — ὁ στρατηγὸς εἶχε μεγάλη καὶ τρωφερὴ καρδιά — κ' ἀρκετὰ συμπαθῆ.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Σάν εἶμαι μόνος, τί δὲν συλλογίζομαι!
Καὶ τί δὲν λέω γιὰ μένα μὲ τὸ νοῦ μου...
Καὶ λέω, πὺς εἶμαι βασιληῆς καὶ γίγαντας
Καὶ τρέμει ἡ γῆ στὴν ἀκρὴ τοῦ σπασθοῦ μου!

Μὰ διὰν μπροστὰ σου βρίσκομαι, ὦ Μάγισσα!
Σαστίζω καὶ τὰ χῶσι σὺν παδί...
Καὶ λέω, δὲν εἶμαι βασιληῆς καὶ γίγαντας
Καὶ κοκκινίζω καὶ τρέμω ἀπὸ ντροπῆ!...

ΘΥΜΑΜΑΙ

Θυμάμαι... ναί, μιά μέρα τοῦ χειμῶνα,
Στὴ στράτα τὴν ψυχρὴ καὶ παγωμένη
Ἐθιάβαινες καμαρωτὴ τρυγῶνα,
Σάν Ἄνοιξι καὶ μ' ἄνη στολισμένη...

Ἄνοιξι, ἀλήθεια, εἶνε ἡ συντροφία σου...
Μέλι καὶ χάσις βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα
Κι' εἶνε γευστὴ ἐλπιδες ἡ ματιά σου...
Μορφιά καὶ νεῖατα κ' ὄτι ἄλλο ἀκόμα;

Ἦ, πόσα φύλλα ἐξεφυλλίσαμε μαζὺ
Μέσ' στῆς ζωῆς μου τάχαρο βιβλίον!...
Ἦμως... μιά μέρα ἔφυγες ἐσὺ
Κ' ἔνοιωσα ἐγὼ τὸ θλιβερὸ τὸ Ἀδδιο!

Θυμάμαι... ναί, μιά μέρα τοῦ χειμῶνα,
Στὴ στράτα τὴν ψυχρὴ καὶ παγωμένη
Ἐθιάβαινες καμαρωτὴ τρυγῶνα,
Σάν Ἄνοιξι καὶ μ' ἄνη στολισμένη...

Ω, ΔΕ ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμάσαι;... ὦ, δὲ θυμάσαι σὺ τὸ κολασμένον βράδου...
Στὸ δρόμο ἀπαντηθήκαμε, σάν φύλλα στὸν ἀέρα...
Μοσγοβολοῦσε ἡ στράτα σου καὶ πρὶν νὰ διήθεις πέρα...
Θυμάσαι;... ὦ, δὲ θυμάσαι σὺ τὸ ἀμαρτωλὸ τὸ βράδου!...

Τραλλὸς ἐγὼ, τραλλὴ κ' ἐσὺ κ' ἐγίναμε ἓνα ταῖρι.
Ἐθάρξεν μέσα σου ὁ γυμῶς (εὐλογημένα νεῖατά!)
Κ' ἔθρηκε τῆς Ἡδονῆς τὴ μαγεμένη στράτα...
Θυμάσαι;... ὦ, δὲ θυμάσαι σὺ τὸ ἀμαρτωλὸ νυχτέρι!...

Πέρασαν μέρες τ' ὄφερον ἡ Μοῖρα κ' ἓνα βράδου
Στὸ δρόμο ἀπαντηθήκαμε... κρατούσες ἀπ' τὸ χέρι
Ἐνα καινούργιον σου γαμπρὸ, ἓνα καινούργιον ταῖρι...
Θυμάσαι;... ὦ, δὲ θυμάσαι σὺ κάθε παλῶ σου βράδου!...

Κοντὰ, κοντὰ μου ἐπέρασες μὲ τὸ καινούργιον ταῖρι,
Ξένη γιὰ μέ, κ' ἐθάρθηξες στῆς Ἡδονῆς τῆ στράτα...
Ἦ, πόσο, πόσο ἐθρήησα τὰ κολασμένα νεῖατά!
Θυμάσαι;... ὦ, δὲ θυμάσαι σὺ κάθε παλῶ νυχτέρι!...

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στὴ θερμὴ ἀγκάλῃ τῆς, ἔγειρ' ὁ καυμένος
Καὶ τραγούδια φλογερά τῆς Ἀγάπης λέει.
Σάν τραλλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ σάν μεθυσμένος,
Μέσ' στὴν εὐτυχία του, τραγουδεὶ καὶ κλαίει!

Μὰ ἐκεῖ πὺς αὐτὸς θρηγῆ μὲσα στὴν ἀγκάλῃ,
Στὸν καθρέφτη ἔλειπε αὐτῆς φαίνεται σάν κρῖνος
Καὶ γελᾷ σποδὸ ἐλώσιμὸ τῆ γλυκειὰ τῆ ζάλη!
... Ἦτανε Γυναῖκ' αὐτῆ, Ποιητῆς ἐκεῖνος...

+ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)